

V Olomouci 30. 9. 2013
Vaše zn.:
Naše zn.: 1167/012
Vyhotovení: 1
Přílohy: dle textu
Doručení: DS

Městský soud v Praze

Žalobce: **JUDr. Tomáš Vrána, soudní exekutor**
Exekutorský úřad Přerov
sídlo: Komenského 38, 750 00 Přerov
IČ: 66246750

Právní zástupce: **Mgr. Tomáš Grepl, advokát**
AK Skalka & Grepl & Černý
sídlo: Horní nám. 365/7, 779 00 Olomouc

Žalovaný: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
Pplk. Sochora 27
170 00 Praha 7

Žaloba
proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů
ze dne 30. 7. 2013, č.j. UOOU-03501/13-16

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále též jako „žalovaný“ nebo „úřad“) svým **rozhodnutím ze dne 4. 6. 2013, č.j. UOOU-03501/13-5** (dále též jako „prvoinstanční rozhodnutí“), rozhodl o spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, účastníkem řízení, JUDr. Tomášem Vránou, o uložení pokuty 60.000 Kč a povinnosti k náhradě nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal rozklad.

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů svým **rozhodnutím ze dne 30. 7. 2013, č.j. UOOU-03501/13-16**, rozhodl, že se rozklad žalobce proti rozhodnutí úřadu ze dne 4. 6. 2013, č.j. UOOU-03501/13-5, **zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje**. Rozhodnutí, které žalobce připojuje jako přílohu, bylo doručeno právnímu zástupci žalobce dne 1. 8. 2013.

Proti uvedenému rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 30. 7. 2013, č.j. UOOU-03501/13-16 (dále jako „napadené rozhodnutí“), v celém rozsahu jeho výrokové části, podává žalobce v zákonné lhůtě následující

žalobu :

I.

(1) Žalobce ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též jako „SŘS“) tvrdí, že byl – jako účastník řízení vedeného žalovaným – napadeným rozhodnutím, jako „*úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti*“, **zkrácen na svých právech**. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za **nezákonné**.

(2) Napadeným rozhodnutím byl **zamítnut rozklad** žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o spáchání deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, žalobcem, o uložení pokuty a povinnosti k náhradě nákladů řízení.

(3) Žalobce je přesvědčen, že se v souvislosti se skutkem, který byl předmětem správního řízení, žádného **správního deliktu nedopustil**. Opačný právní závěr, na němž je založeno napadené zamítavé rozhodnutí, v návaznosti na rozhodnutí prvoinstanční, považuje žalobce z dále uvedených důvodů za **zásadně nesprávný**.

(4) K důkazu žalobce primárně navrhuje celý správní spis vedený pro řízení, jež bylo skončeno napadeným rozhodnutím.

II.

(1) Napadeným rozhodnutí bylo **věcně (meritorně i argumentačně) potvrzeno** rozhodnutí prvoinstanční, a to **v plném rozsahu**, tedy pokud jde o spáchání správního deliktu i uložení pokuty, a **bez výhrad** – celkově **nebylo** shledáno v prvoinstančním rozhodnutí **žádné pochybení**.

(2) Argumentace žalobce uplatněná v rozkladu byla naopak „**odmítnuta**“. Podle žalobce se tak však stalo bez přiměřeného odůvodnění. Žalobce je přesvědčen, že předseda úřadu se s argumentací žalobce v podstatném rozsahu vůbec nevypořádal.

(3) Za této situace **bezvýhradního ztotožnění rozkladového orgánu s rozhodnutím v I. stupni, bez relevantního vypořádání se s obhajobou**, žalobci nezbývá, než uplatněnou argumentaci zopakovat i v této žalobě.

(4) Žalobce pouze dodává, že ze stejného důvodu argumentačně v dalším textu vychází z toho, že neoddělitelnou součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí je i odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního.

III.

Nepřezkoumatelnost

(1) Žalobce napadenému rozhodnutí, jakož i jemu předcházejícímu prvoinstančnímu rozhodnutí, vytýká na prvním místě jejich **nepřezkoumatelnost**.

(2) Až na ojedinělé výjimky totiž z rozhodnutí není zcela zřejmé, s jakými **konkrétními** důkazními podklady správní orgán pracoval, jak **ten který** důkaz vyhodnotil, jakými úvahami se při tom řídil, a především, z jakého **konkrétního** důkazního zdroje čerpal svá jednotlivá **konkrétní** skutková zjištění.

(3) Obě rozhodnutí jsou **plna nejrůznějších skutkových závěrů**, aniž by bylo zcela zřejmé, z jakých konkrétních důkazů a jakým postupem byly takové závěry vyvozeny.

(4) Žalobce je přesvědčen, že **pouze všeobecný a celkový** přístup k důkaznímu materiálu, vyjádřený například opakovanou formulací „*ze spisového materiálu vyplývá*“, není přijatelný, neboť vylučuje následnou přezkoumatelnost důkazních úvah.

(5) Jak žalobce již uvedl, žalovaný dále prakticky nijak **podrobněji nereagoval** na obhajovací argumentaci uplatněnou v rozkladu, v čemž je opět nutno spatřovat prvek **nepřezkoumatelnosti**. Napadené rozhodnutí je naopak postaveno na jakémsi „dodatečném“ odůvodnění (jako doplnění odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí), které se však s podstatou vzniklého sporu (tedy polemiky účastníka řízení s prvoinstančním rozhodnutím) zásadně míjí a které je zatíženo zásadními vadami.

(6) Žalobce považuje za nezbytné se podrobněji vyjádřit přinejmenším k těmto argumentům, které představují základ napadeného rozhodnutí. (Zvýraznění v citaci provedl žalobce.)

- „Pokud tudíž exekutor v rámci uvedených oprávnění **zasáhne i do práv a povinností správce osobních údajů** tím, že se do jeho držení dostane určité zpracování osobních údajů, (např. spolu se zajištěným počítačem) což se v uvedeném případě nepochybně stalo, **nastupuje exekutor do plnění příslušných povinností správce.**“

(str. 4/6)

Jde o naprosto nepodložený a nesprávný právní předpoklad. Předně: žalobce jako exekutor do práv a povinností správce nijak „**nezasáhl**“ – možnost povinného všechny své povinnosti i práva realizovat zůstala plně zachována (srov. nijak neomezená možnost všechny případné osobní údaje řádně smazat atd.). Teorii o „**vstupu do povinností**“ je pak nutno kategoricky odmítnout. Pro žádné takové nástupnictví neexistuje legální podklad.

- „**Nicméně pokud by exekutor osobní údaje zlikvidoval, resp. zajistil likvidaci ještě předtím, než příslušný počítač zajistil, byl by a priori vyloučen z povinností správce osobních údajů.**“

(str. 4/6)

Výtka implicitně obsažená v tomto závěru je naprosto neoprávněná. Před zajištěním věci exekutor s věcmi nijak nemůže manipulovat. Jeho jediné zákonné oprávnění spočívá právě v onom zajištění věci. Jediným, kdo **mohl a měl** případné osobní údaje zlikvidovat, byl zjevně povinný.

I v době **po zajištění** věci je absolutně nejasné, z čeho žalovaný dovozuje, že by žalobce jako exekutor byl vůbec **oprávněn** jakkoliv zajištěné věci provozovat, v případě počítačů je tedy spouštět, a jakkoliv **zasahovat do dat** v nich. Soudní exekutor se zajištěním věci nestává jejím vlastníkem.

- „Účastník řízení tudíž ve svém důsledku prováděl **zpracování osobních údajů, a to pro účely exekuce** [...]“

(str. 4/6)

Jde o zcela nepodložený závěr. Jakékoliv účelové spojení tvrzených osobních údajů a prováděné exekuce nebylo prokázáno, a nedává ani žádný smysl. Žádné takové údaje nebyly pro provedení exekuce potřeba.

- „Ohledně pojmu osobní údaj odvolací orgán konstatuje, že osobní údaje jsou, jak vyplývá z definice podle § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. (osobním údajem se rozumí „**jakákoli informace týkající se určeného nebo určitého subjektu údajů**“), **speciálním druhem informací, tedy dat, která se vztahují k fyzické osobě. Mluví-li se tudíž obecně o datech, musí tím být míněny jakékoli informace, včetně osobních údajů.** V této souvislosti nutno podotknout, že informace mohou být v závislosti na druhu pod různými právními režimy ochrany (např. jedná-li se o utajované informace, informace podlé-

hající obchodnímu tajemství apod.), přičemž exekutor samozřejmě musí všechny tyto právní režimy s ohledem na povinnost vyjádřenou ustanovením § 46 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb. respektovat.“

(str. 5/6)

Tato argumentace – která má zjevně podpořit konstrukci, že žalobce byl povinen předpokládat výskyt osobních údajů v zajištěných počítačích – je v rozporu se základními principy formální logiky. I pokud jsou osobní údaje „speciálním druhem“ dat, nelze logicky dovozovat nic jiného, než to, co celou dobu tvrdí žalobce: i pokud mohl očekávat, že se v počítačích vyskytují **data**, nemohl z toho logicky vyvozovat, že se v nich **nutně** vyskytují i **osobní údaje** (k domu viz i dále).

(7) Ve zbytku je žalobce nucen trvat na následujících, již dříve uplatněných argumentech.

IV.

Znaky správce osobních údajů

(1) Napadené rozhodnutí je na prvním místě založeno na klíčovém **právním závěru**, že žalobce byl v kontextu předmětu řízení **správce osobních údajů** ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb. Toto kvalifikované postavení je obligatorním předpokladem možného spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb.

(2) Uvedený závěr je **zcela nesprávný** a **skutkově a důkazně nepodložený**.

(3) Podle **§ 4 písm. j)** zákona č. 101/2000 Sb. je správcem

„každý subjekt, který určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů, provádí zpracování a odpovídá za něj. Zpracováním osobních údajů může správce zmocnit nebo pověřit zpracovatele, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.“

(4) Výše uvedené **kumulativní¹** znaky žalobce zjevně **nenaplnil**.

(5) Žalobce především v kontextu dané věci **„neprováděl zpracování“** osobních údajů². Stejně tak žalobce **„neurčil účel a prostředky zpracování“** osobních údajů. V podrobnostech k tomu žalobce uvádí následující.

¹ Z jazykového vyjádření definice je zcela zřejmé, že nepostačí alternativní neplnění jen některého z požadovaných znaků. Na tom nic nemění fakt, že znak „osobního“ zpracování údajů má zákonnou alternativu v pověření nebo zmocnění zpracovatele takovým zpracováním (srov. druhá věta definice).

² O alternativní možnosti (viz předchozí poznámka pod čarou) pověření nebo zmocnění jiného zpracovatele takovým zpracováním ve věci zjevně nelze vůbec uvažovat (a nečiní to ani správní orgán).

V. Zpracování osobních údajů

(1) Zpracováním osobních údajů se podle § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. rozumí

„jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace.“

(2) Žalovaný v prvoinstančním rozhodnutí dovedl naplnění dvou alternativních znaků věty druhé citované zákonné definice, a to „uchovávání“ a „likvidace“. Zcela však pominul, že věta druhá obsahuje již pouze **demonstrativní** výčet možných forem zpracování, přičemž samotné definiční znaky zpracování jsou závazně vymezeny **ve větě první**, která zpracování vymezuje jako „operaci nebo soustavu operací systematicky prováděných s osobními údaji“. Naplněním těchto základních znaků pak žalovaný nijak **neodůvodnil** a zjevně se jimi vůbec nezabýval.

(3) Z obligatorního znaku „**systematičnosti**“ v návaznosti na další prvky právní úpravy (srov. např. „stanovení účelu zpracování údajů“) jednoznačně vyplývá, že zpracováním osobních údajů může být výlučně činnost **vědomá, cílená a účelově směřovaná** k nakládání s osobními údaji. V tomto směru žalovaný skutkovou situaci vyhodnotil zcela nesprávně a nedostatečně.

(4) V kontextu věci představovala činnost žalobce jako exekutora pouze **zajištění movitých věcí** dotčených exekucí (§ 66 EŘ). Pokud tedy byl exekutor povinen provádět a prováděl jakékoliv „operace“, jednalo se pouze o **operace s movitými věcmi jako takovými**, principiálně bez rozlišování jejich „druhu“, funkce, obsahu atd. Exekutor věci pouze zajišťuje, v žádném případě je nijak **neprovozuje**. K tomu nemá žádné možnosti a v zásadě ani důvod. To platí i pro veškerou elektroniku – exekutor ji žádným způsobem (až na výjimky uvedené dále) **nezprovozuje, nespouští, neužívá, neseznamuje se s jejím obsahem**.

V praktické situaci exekuční činnosti po exekutorech **nelze spravedlivě požadovat**, aby zajištěné věci, zejména pak nejrůznější technická zařízení, zprovozovali a prohledávali jejich obsah, už proto, že jde o činnost vyžadující nejen značné odborné znalosti, ale i konkrétní poznatky o příslušných zařízeních (způsob jejich ovládní, přístupové údaje, hesla atd.)

(5) Movité věc zůstávají i po jejich zajištění až do případného udělení příklepu **v majetku povinného**, který k nim má **umožněn přístup**. Pokud tedy povinný prostřednictvím některých svých věcí „**provádí zpracování**“ osobních údajů – což absolutně nelze brát jako apriorní předpoklad (viz dále) –, má i po jejich zajištění plnou možnost dostat veškerým **svým povinnostem**

vyplývající z zákona č. 101/2000 Sb. Pracovníci exekutora v souladu se Směrnicí č. 8³ povinného poučili, že **pokud (!)** některé věci obsahují osobní údaje, má takové údaje smazat či jinak zajistit, což mu bude umožněno i v exekučním skladu.

Poučení vykonavatelů, že exekutor nepřebírá žádnou odpovědnost za data v zajištěných zařízeních, tedy v žádném případě nebylo nezákonným, a tedy neúčinným pokusem o zbavení se vlastní odpovědnosti, ale zcela adekvátním vyjádřením toho, že byl-li povinný správcem osobních údajů, jeho odpovědnost z toho plynoucí mu zůstala zcela zachována. Odpovědností samotného povinného se žalovaný rovněž dostatečně nezabýval.

(6) Ve věci je dále jednoznačně zřejmé – a z procesního pohledu přinejmenším nebyl prokázán opak –, že žalobce se **ani v minimálním rozsahu neseznámil s obsahem dat** v zajištěné elektronice, resp. v mediích v ní obsažených (harddisky). Žalobce tedy prokazatelně **nevěděl**, že jsou v zajištěných předmětech jakékoliv osobní údaje.

Na tomto místě je nutno zdůraznit, že absolutně nelze směřovat „data v počítačích“ s pojmem „osobní údaje“ tak, jak to nesprávně učinil žalovaný. Osobní údaje jsou data striktně vymezená, splňující zákonem požadované náležitosti. Rozhodně ne všechna data ukládaná obvykle na počítačích jsou osobními údaji, naopak je jich jistě výrazná menšina. Počítače tedy osobní údaje obsahovat sice jistě mohou, ale **nemusejí**. Exekutorovi nelze spravedlivě předestírat, že by měl něco takového **předpokládat**, už proto, že nemůže vědět ani to, zda i v hypotetickém případě, že se v počítačích osobní údaje vyskytovaly, nebyly tyto údaje v souladu s povinnostmi povinného jako správce smazány již v rámci samotné mobiliární exekuce (což by naopak předpokládat legitimně mohl). Důvody pro takový předpoklad nejsou **ani technické**. V dnešní době je převážná část softwarových aplikací pro podnikání konstruována tak, že na klientských stanicích („počítačích“) **žádná data ukládána nejsou** – nachází se na serverech, často tzv. vzdálených, v tzv. cloudech atd., ze stanic se tedy k datům **pouze přistupuje**. Platí to jak pro nejrozumnější **podnikové informační systémy** (ERP atd.), tak pro **e-maily** a další komunikační prostředky.

V napadeném rozhodnutí žalovaný tvrdí: „*vědomost o tom, že podnikatelský subjekt na počítačích zpracovává i osobní údaje nepochybně odpovídá rozumu průměrného člověka a tvrzení, podle nichž účastník řízení nic takového nemohl předpokládat, jsou zjevně účelová.*“ Žalobce naopak tvrdí, že rozumu průměrného člověka odpovídá předpoklad, že zpracování osobních údajů být na počítačích podnikatele prováděno být **může, ale nemusí**. Žalovaný svou verzi nijak důkazně nepodložil. Že by se mělo jednat o notoriety, již netřeba dokazovat, je naprosto vyloučeno.

Ve věci **nebylo prokázáno**, že by povinný exekutora seznámil s obsahem počítačů, nebo že by jej alespoň obecněji upozornil, že se v počítačích nacházejí osobní údaje. V žádném případě pak ani nepřislíbil povinnému, že za něj osobní údaje zlikviduje.

³ Směrnice Exekutorského úřadu Přerov o nakládání s osobními údaji.

(7) Nelze připustit, aby extenzivním výkladem ustanovení § 4 zákona č. 101/2000 Sb. byly přísné zákonné požadavky správy osobních údajů rozšiřovány i na případy **nahodilého a nevědomého** výskytu osobních údajů v dispozici určitého subjektu.

Z právní úpravy jednoznačně vyplývá, zpracování osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., musí být činností **vědomou (úmyslnou) a reálnou**, a ne pouze hypotetickou, ve smyslu pouhého **potenciálního** výskytu „nějakých“ osobních údajů v některých zařízeních.

(8) Lze shrnout, že žalobce v žádném případě **s jakýmikoliv osobními údaji vědomě nenakládal** ve smyslu „**systematického provádění operace či operací**“ podle § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb.

(9) Lze doplnit i to, že ani samotným „údajům“ se žalovaný nijak konkrétně procesně „nevěnoval“. Nepracoval s nimi samotnými, ale pouze s jakýmsi obecným shrnutím, o jaké údaje se snad mělo jednat. Kvalifikace takových dat jako osobních údajů *de iure* tedy není spolehlivě podložena.

VI. Likvidace osobních údajů

(1) Naplnění znaků „zpracování osobních údajů“ nelze dovozovat ani v druhé žalovaným prosazované alternativně, tedy v podobě „**likvidace**“ osobních údajů.

(2) Pokud v tomto směru žalovaný odkazoval především na Směrnici č. 8, tuto sice citoval, nicméně zcela pomínil její zjevný obsah. Příslušná pasáž zní takto:

„V případě, že povinný písemně sdělí exekutorovi přístupové údaje (jméno uživatele a heslo) k nosiči dat a požádá, aby soudní exekutor provedl likvidaci dat na zajištěném nosiči, provede soudní exekutor uvedené následně poté, co vydá dražební rok na konkrétná movitá věc obsahující nosič dat, nejpozději však před zahájením dražby.“

(zvýraznění provedl žalobce)

(3) Z citovaného ustanovení především nevyplývá, že by likvidaci dat v počítači podle směrnice měl exekutor provést automaticky nebo že by se k něčemu takovému zavazoval. Exekutor k takovému kroku podle směrnice má přistoupit **pouze na písemnou žádost povinného**. Likvidaci dat tedy neprovádí jako svou vlastní systematickou činnost, nýbrž činí tak pro **povinného**, a pouze v případě, že je o to požádán.

(4) Dále je s odkazem na výše podrobněji rozvedenou argumentaci zcela zřejmé, že citované ustanovení **nehovoří o likvidaci osobních údajů**, nýbrž o **likvidaci dat**, která bez dalšího absolutně **nelze** jako osobní údaje ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb. kvalifikovat. Přestože je příslušná směrnice označena jako směrnice „o nakládání s osobními údaji“, z jejího textu vyplývá, že její

předmět je mnohem širší, než je problematika zákona č. 101/2000 Sb. Pokud směrnice pracuje s pojmem osobních údajů *stricto sensu*, činí tak výslovně. Již z použité odlišné terminologie „data na zajištěném nosiči“ je zřejmé, že citovanou pasáž na osobní údaje v žádném případě nelze vztáhnout tak, jak to učinil žalovaný.

(5) Pokud některé další důkazy odkazují k určité „debatě“ vykonavatelů exekutora a zástupců povinného při zajišťování movitých věcí, i v tomto případě se zjevně hovoří o mazání dat z počítačů, v žádném případě ne specificky o osobních údajích.

(6) Je konečně neopomenutelným faktem, že v konkrétní věci nebyla zjištěna směrnicí předvídaná písemná (ani jiná) žádost povinného o likvidaci dat v počítačích, a bez ohledu na to pak především podle vlastních zjištění správního úřadu **nebyla provedena samotná likvidace**. To objektivně vylučuje, že by **v dané konkrétní věci** měl být žalobce správcem **předmětných konkrétních osobních údajů** z důvodu naplnění znaku „likvidace“.

(7) Pokud žalobce jako exekutor provádí mazání dat v zařízeních, jde o jednání **zcela mimo rámec zákona č. 101/2000 Sb.** Jeho předmětem jsou počítačová data, která bez dalšího nelze kvalifikovat jako osobní údaje.

VII.

Stanovení účelu a prostředků zpracování

(1) Žalovaný ve věci výslovně dovedl i naplnění dalšího obligatorního znaku „správce“ podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. V prvoinstančním rozhodnutí tvrdí, že žalobce „**stanovil účel, prostředky a způsob zpracování osobních údajů**“ při mobiliární exekuci.

(2) Takový závěr je zcela nepodložený a v zásadě nepřezkoumatelný, neboť jej žalovaný relevantně neodůvodnil.

(3) Naplněný předmětného znaku nelze dovozovat ani ze znění Směrnice č. 8. Jak bylo výše odůvodněno, směrnice v příslušné pasáži o osobních údajích vůbec nehovoří. Jakýkoliv účel či prostředky zpracování osobních údajů tak z ní nelze dovodit.

(4) Pokud nebylo prokázáno, že by žalobce o nějakých osobních údajích vůbec věděl, stěží může být dovozováno, že stanovil účel a prostředky jejich zpracování.

(5) Žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdí, že „*určení účelu zpracování osobních údajů [...]i stanovení prostředků a způsobu zpracování osobních údajů [...] nejsou nijak formalizované úkony a jejich provedení je třeba v zásadě odvozovat z faktického jednání. Zda, resp. do jaké míry o této skutečnosti měl účastník řízení subjektivně povědomí, je tedy dle odvolacího orgánu irrelevantní.*“ Z faktu, že zákon nepředepisuje určitou formu stanovení prostředků a způsobu zpracování, přeci absolutně nelze dovozovat, že by se tak „*tedy*“ mohlo dít i nevědomky. Taková implikace neplatí. Určení

účelu a způsobu čehokoliv je natolik sofistikovanou činností, že její **nevědomé** provedení je nemyšlitelné.

VIII. Liberační důvody

(1) Pokud žalovaný posuzoval naplnění liberačních důvodů, žalobce se bez ohledu na výše uvedené argumenty neztotožňuje s tím, že by nebylo vyvinuto maximální možné úsilí k zabránění následku, jenž nakonec vznikl.

(2) V situaci, kdy nebylo prokázáno, že by žalobce řízení **vůbec** o existenci osobních údajů v předmětném počítači (a nikoliv pouze jiných počítačových dat) **věděl**, představuje – při zohlednění charakteru exekuční činnosti a možností exekuční praxe – poučení povinného o možnosti osobní údaje smazat, pokud se v počítači vyskytují, opatření zcela adekvátní požadavkům posuzovaného liberačního důvodu.

IX.

(1) Bez ohledu na výše uvedené argumenty považuje žalobce uloženou sankci za nepřiměřeně vysokou.

(2) Subsidiárně proto žalobce, pro případ neúspěchu kasačního návrhu, navrhuje snížení sankce podle § 78 odst. 2 SŘS.

X.

S odkazem na výše uvedené skutečnosti, důkazy a argumenty žalobce navrhuje, aby správní soud napadené rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 30. 7. 2013, č.j. UOOU-03501/13-16, jakož i jemu předcházející rozhodnutí ze dne 4. 6. 2013, č.j. UOOU-03501/13-5, podle § 78 odst. 1, 3 SŘS pro nezákonnost **z r u š i l** a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

Mgr. Tomáš G r e p l
advokát, v plné moci
za žalobce